

Indiai titkaim – 5 - nagy kupac csomag

2010 szeptember 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Eljött a nagy nap. 1993. december 13-a, Luca napja. Indulás Indiába… Luca napjára nagynéném mindig pogácsát sütött és belerejtett egy nagy tíz, vagy húsz forintost. Gyerekként persze óvatosan megnyomogattam a pogácsákat és azt ettem meg, amelyikben éreztem, hogy pénzt találok.

Manapság már veszélyesebb játék lenne, hiszen az ember könnyen le is nyelhetné a mai tízest...
Ezen a reggelen nem öntöttünk ólmot, nem készült pogácsa. Nem is kezdtük el faragni a luca széket. Izgatottan ébredtünk: indulunk Indiába!

Még a készül?dés idején vásároltam egy nagy India térképet és egy Közel-kelet térképet. Az utóbbi izgalmasnak bizonyult. Törökországtól kezdve egészen Indiáig, Delhiig nyomon kísérhettük rajta, merre is járunk. '93 nyarán-?szén az újaimmal sokszor végigkövettem a képzeletbeli utat: Magyarország-Románia-Bulgária-Törökország-Pakisztán-India. A térképen két arasz…. A valóságban 8 ezer km.

Azért nem volt egyszer? történet az út megszervezése. Egyrészt a cseh szervez?kkel kellett többször egyeztetni az útról, másrészt a vízumokat kellett megszerezni. Szegedr?l öten szerettünk volna Indiába utazni (busszal), ezért együtt szerveztük az utat. Olyan élethelyzetben voltam (polgári szolgálatosként), hogy könnyebben (és olcsóbban) tudtam Budapestre utazni, vízumokat intézni.

Szükség volt indiai, pakisztáni, török és iráni vízumra. Bulgária és Románia nem kért vízumot. Ha jól emlékszem, az indiai nagykövetségre talán kétszer kellett felutazni. Egy szép épület, méltóságteljes, India nagyságát sugározza. Olyan meghatottan léptem be a követségre, mintha máris India földjén járnék. (Politikailag valahogy így is van.) Elámultam a füstöl? illatától, mely mindent áthatott, a képekt?l, szobroktól...Könnyen megkaptuk az indiai vízumot.

Olyan természete, hogy az ember felutazik Budapestre az indiai követségre. A szlovéneknek nehezebb, mivel a Budapesten tartózkodó nagykövet látja el Szlovénia felé is India képviseletét.

A pakisztáni vízum is egyszer? volt. Fizetni kellett érte, talán 4500 Ft-ot, ami nem kevés pénz volt '93-ban. De fel sem merült a gond, hogy esetleg a vízum birtokában nem engednek be az országba. Az más, fejlett nyugati demokrácia szokása, hogy érvényes vízum birtokában is visszafordíthatják az országba belépni szándékozót.

A török vízum ment a legegyszer?bben. Talán 1200 Ft-ot kellet fizetni, némi sorban állás és megkaptam a vízumokat. Pikáns módon a török követség a Budai Várban található. Úgy t?nik, megszerették 1541 óta azt a helyet…

Hátra volt még az iráni. Szerencsére iráni követség is van Budapesten. Emlékeim szerint valahol az Andrássy út környékén. Felmentem a követségre. Tört angolossággal/magyarsággal kommunikáltam az iráni ügyintéz?vel. Nagy nehezen megértette, hogy Indiába szeretnénk utazni és Iránon keresztül! El?ször sokkot kapott, amikor közöltem, hogy öt f?s csapatunkból négy n?. Értésemre adta, hogy nem nagyon tud arra példát, hogy európai n?k csak úgy utazgathatnak Iránban. Mármint a sah elkergetése óta. Biztosítottam, hogy eszünkben sincs megbontani az Iszlám Forradalom egységét, mi csak Indiába szeretnénk eljutni. Beszedte az útleveleket és közölte, egy hónap múlva érdekl?dhetek.

Azét elég bizonytalannak látszott a dolog...

Eltelt az egy hónap, újabb utazás Budapestre és megkaptuk a vízumot!!!

….ODAFELÉ…

Értetlenül kérdeztem, hogy hogyan jutunk haza? Mert bármilyen hihetetlen, nem kiköltözni akarunk Indiába, csak eltölteni ott egy kis id?t. Az ügyintéz? mosolyogva felelte: ez már nem az ? gondja, majd Delhiben, az ottani iráni követségen intézhetjük a haza utat…

Ett?l azért nem lettünk nyugodtabbak. A vízumban még egy dolog szerepelt: 5 nap alatt keresztül kell utaznunk Iránon. Arra nem tért ki a kedves úriember, mi lesz, ha esetleg öt nap alatt nem tudjuk megtenni a 2500 km távot. Nos, a vízumaink a kezünkben voltak, így december 13-án reggel boldog izgalommal készül?dtünk az indulásra. Hamarosan megjött a telefon: Budapestr?l, az Ashramból elindult a busz. Már csak mi hiányoztunk róla.

Azért ez még az az id?szak volt, amikor nem épült meg rendkívül olcsó és hatékony megoldásként PPP konstrukcióban a Szerb határig vezet? M5-ös autópálya. Talán Lajosmizséig volt félpálya. Így kiszámoltuk, hogy legalább 3-3,5 óránk van még a busz érkezéséig.

Egyre izgatottabbak voltunk. Jaya lakására megérkeztek azok is, akik nem ott éjszakáztak. El sem tudtuk hinni, valóban megyünk Indiába! A busz várható érkezése el?tt kb. fél órával kisétáltam a szegedi „újhíd”, ma Bertalan-híd újszegedi hídf?jéhez (itt beszéltük meg a találkozót). Kezemben egy JÓGA feliratú tábla. Jöttek a buszok és én lelkesen mutogattam a táblát, hogy felismerjenek.

Ó, boldog békeid?k. Ma el?kapjuk a mobilt, szia, hol vagy, igen, megyek...
A többiek, akik Jaya lakásán maradtak/gyülekeztek közben lehordták a ház elé mindannyiunk csomagjait és az élelmiszereket, melyb?l szerettük volna megoldani hatunk közös étkezését az út alatt.

Én közben egyre reményvesztettebben álltam a híd lábánál. Már jócskán benne jártunk az id?ben, amikorra a busznak meg kellett volna érkeznie. Jöttek a jobbnál-jobb panorámás buszok, mutogattam a JÓGA táblát, biztosan jót nevettek rajtam. De a busz sehol… lehet, hogy eltévesztették és a 2régi” hídon jöttek át Újszegedre? Kavarogtak a fejemben a gondolatok. Egyre reményvesztetteben álldogáltam a híd lábánál a járdán...

Majd egyszer csak, talán két szép busz mögött kullogva megjelent egy sárga busz. Egy kissé letört, fáradtan t?n? cseh Karosa típusú busz. Egyetlen ajtaja kilincscsel (!) nyílt.

Nem a képen látható busz volt, de pont ilyen sárga, csak felirat nélkül.

Nem pont erre számítottam, de nagyon boldog voltam. Üdvözült mosollyal szálltam fel a buszra. Kissé mogorva, vagy inkább fáradt arcokkal találkoztam. Csak Milos, az egyik sof?r mosolygott. De ? egész út alatt. 2 hónapig… nem is csoda, hogy morcosak voltak, hiszen a csehek, szlovákok már második napja utazta és gyakorlatilag csak 500 km-t ha megtettek. A szlovének, horvátok, debreceniek felutaztak Budapestre, majd onnan le a busszal. Mindenki fáradt volt, pedig csak az utazás elején (nagyon az elején) tartottunk.
Az már az els? pillanatban felt?nt, hogy rengeteg csomag volt a buszon. Elkalauzoltam a buszt Jaya lakásához. Megérkeztünk. Társaim ott álltak a járdán irdatlan mennyiség? csomaggal. Még mindig lelkesen…Felnéztek a buszra, ahol…

Nos, a szervezésnél az volt az infó, hogy 40 személyes a busz, így negyven utazó (sof?rökkel együtt) mehetett. Itt kiderült, hogy csak 39 állandó hely van a buszon. De akkor is még 5 helynek lenni kellett volna. S egyszer?en nem „akartak” el?kerülni a helyek. Csomagok voltak mindenütt: az ülések alatt, a csomagtartóban, az ülések között a karfák (!) magasságáig. Majd nagy nehezen el?kerültek a helyek (ahol addig csomagok voltak), de a szervez?k kijelentették, hogy a mi csomagjainknak nincs hely…

persze nem veszekedtünk. Hiszen nem azért gyakoroljuk a jógát egy-három-öt-tíz -akárhány éve, nem azért vagyunk Swami MaheshwaranandaJi tanítványai hogy egy ilyen konfliktust ne tudjunk megoldani.
De határozott patthelyzet volt. A csehek sok éves tapasztalataim alapján mindig úgy beszélnek, mintha kiabálnának, teljesen máshova teszik a hangsúlyokat, mint egy magyar ember gondolná. De ez egy magyar-cseh-

szlovén-szlovák-horvát multikulturális busz volt azzal az apró problémával, hogy nem fértünk fel.

A szervez?k kijelentették, hogy ?k szóltak el?re, a buszon lesz f?zés! Kiszedték az utolsó öt ülést és komplett konyhát rendeztek ott be. Ha attól eltekintünk, hogy ez mennyire t?zveszélyes, még jó ötletnek is látszott. Az ÁNTSZ meg úgysem látta... talán tíz dollárt kell fizetni és mindenki kap ételt, naponta kétszer. Tulajdonképpen logikus és betudtuk némi kommunikációs zavarnak az egészet. Lássák, mennyire kompromisszum készek vagyunk, mi meg felajánlottuk a közösbe az általunk vásárolt tartós élelmiszereket. Így a csomagjaink fele rögtön „közös” lett, de még mindig ott voltak a személyes csomagok, ijeszt?en nagy kupacban.

Észrevette már a kedves olvasó, hogy az Úr mindig akkor avatkozik közbe, amikor tovább kell lendíteni az élet folyását? Szóval miközben reménytelen próbálkozást folytattunk csomagjaink és saját magunk elhelyezésére, Milos, a buszsof?r kedves mosollyal megszólalt: valami m?szaki baja van a busznak, ezért el kell vinni szervizbe.

Bíztató az utazás elején. Öreg busz volt, friss motorral és már az 500 km is megviselte. De Milos folytatta: Nem elegend?, hogy az utasok kiszállnak, de az ÖSSZES csomagot is ki kell pakolni…

Ha sejtettük volna, hogy az utazás alatt milyen sokszor kell még megmozgatnunk a csomagokat...
Morgolódás, de hát rossz busszal nem lehet elindulni. A csomag-kupac a járdán legalább ötszörösére dagadt. Két ember lenn maradt ?rizni a csomagokat, vagy harminc ember meg fel Jaya 27 m 2-es lakásába. Én meg a három sof?rrel elindultam…

No nem Nagylak felé…

December 13-a volt, Luca napja, dél körül jártunk és a busszal elmentünk a szervizbe…

India nagyon elérhetetlennek t?nt…

Nawesh
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló